

A tartalomból:

Húsvéti fény	2
Ökumenikus imahét	3
Tisztújítás	5
Csurgói szeglet	6
Orgona építés	7
Luther önmagáról	8

Királyi zászló jár elől,
Keresztfá titka tündököl,
Melyen az élet halni szállt,
S megtörte holta a halált.

EÉ 189,1

GYÜLEKEZETI HÍRMONDÓ

2018. I. szám

Böjt a hegyen

„A Lélek pedig azonnal kivitte [Jézust] a pusztába.” (Mk 1,12)

Jézus a pusztába ment böjtölni, hogy megküzdjön az erős Kísértővel szemben. Én egy régi böjtben a hegyre mentem, hogy erőtlenségemben Jézussal találkozzam. A menetfelszerelés nehezét nem annyira a hátizsák – egy könyvön és vizes palackon kívül nem volt nálam egyéb –, mint inkább gondolataim, érzéseim, kérdéseim súlya adta.

És ott volt Ő. Széttárt karokkal, görcsbe rándult testtel, mintegy ráborulva a sziklatetőről a városra. A vakítóan fehér mészköszirten, a fémtestű szobor alatt, a Szeretet szorongató ölelésében telepedtem le. Ott a havihegyi kereszt tövében, az élettelen szobor lábánál nyitottam ki a Bibliám, hogy az élő Lélek a csendben megszólaljon.

Ezután néztem körül. Odalent élém tárult a város. Amelyben, amellyel együtt éltem, amelynek szerves részévé váltam. Amelynek sejtjeibe beleszöve, szívének ritmusára ereiben keringtem. Most pedig felülről, kívülről, s ezért *másként* láttam a várost – s benne *magamat*.

Először az tűnt fel, hogy a várost – és ez onnan belülről oly kevésbé észrevehető – mennyire körülölelik a Mecsek lankái, nyújtózkodó szelíd dombjai, a sok zöld erdő. A fölénk tornyosuló házak s gondok mennyire el tudják takarni azt, amibe beleágyazódik életünk: Isten hatalmának és szeretetének látható jeleibe. Innen felülről, önmagunk fölé emeltetve, Jézustól szemlélve tágul beszűkült életterünk, és nyílik ki szemünk Isten gondviselő tenyerén megélt létünk látására.

Innen felülről jobban láttam azt is, ami bekormozza, mérgezi életünket, amit ott lenn nem is mindig látunk, de szenvedünk tőle. Az olykor szmogba torkolló füst most kevésbé észrevehetően telepszik rá a városra. Emlékeimből előkúsznak azok a „füstfelhők”, amelyekkel én mérgeztem, mérgezem mások életét. Az átfogalmazott gyónó kérdésre: *Igyekezem-e ezután Isten szent levegőjét árasztani?* magamat ismerve csak bizonytalanul és előre szégyenkezve merek igennek felelni. De itt most, Jézus tisztaságánál jobban irtózom a bűntől, és jobban vágyom a testi és lelki tisztaságra, mint máskor. Ez a böjti kóstelő a szentségbe, itt az Ártatlan közelségében, a bűn és halál feletti húsvéti győzelem ünneplésének érkezését sürgeti.

És még valamit észreveszek. Innen felülről-távolról a város zezugos utcáinak értelmezhetetlen kuszasága mintha valami kerek egészévé rendeződne. A napi rutin körforgalma, az életem csomópontjainak számító iskola-otthon-gyülekezet közötti rohanás, a fárasztó ügyintézők zsákutcái, a nehéz utak kaptatói, az egyedül végigbaktatott szűk utcák, a jól ismert és még ismeretlen házak és terek látszólagos összevisszasága valami értelmes összefüggésbe kezdenek kerülni. Rend teremődik szétszaladó gondolataim, csapongó érzéseim, el-elhomályosuló céljaim, olykor megrendülő értékrendem világában. Valami szilárd békeség fogja össze szívem könnyen széthulló darabjait.

És most azon gondolkodom, az idei böjtben hol találom meg, hol találod meg azt a „hegyet”, ahol Jézussal találkozunk. Azt tudom, hogy nem kell messzire mennünk, valahova egész közel. Talán csak reggelként egy csendes szobába. És az is biztos, hogy magunkkal semmit sem kell vinnünk, de magunkban mindent vihetünk: kormos lelkünket, kusza életünket, hiányainkat. Élő Lelke nem hagy bennünket magunkra, magunkban.

Böjtös Attila

Húsvéti fény az arcomon

Sok minden lehet az ember arcára írva. Meglátszik rajta, ha megszeppen, ha elpirul, ha aggódik és ha örül. Az ember érzése kirajzolódik az arcára. Mindaz, ami benne él. Sok minden lehet az ember arcára írva.

A címül választott éneksor azonban nem belülről jövő érzések tükrözését, hanem kívülről kapott ragyogást fest le. Johann Heermann XVI-XVII. századi német lelkész és költő énekében, Evangélikus Énekeskönyvünk 219. énekének 3. versszakában olvassuk ezt a sort. Krisztus feltámadásának fényéről éneklünk vele, amely kívülről világítja meg az embert. Külső fény ez, amely mégis teljesen meghatározza, átformálja azt, akire világít.

A húsvét, Jézus feltámadása és az ember feltámadásának reménysége nem belső érzés, nem emberi vágy. Jézus feltámadása meghalad minden elképzelést. Jézus feltámadása beleütközött a tanítványok reménytelenségébe és kilátástalanságába. A húsvéti fény, amely rajtunk ragyog, nem belülről ered. Ez esemény, nem hitből fakadó, hanem hitet ébresztő esemény. Amely azonban nemcsak ránk világít, hanem kívülről befelé hat.

A „bűn éjjelét” üzte el a húsvéti fény. Bármennyire is fur-

csa, szinte csak a vallásos életben használt kifejezés ez, mégis a mindennapokból ismerős helyzet és állapot.

Az elveszettség érzése ez – mondjuk inkább –, a kilátástalanság állapota, az értéktelenség és hiábavalóság sötétsége. Amelybe vagy saját hibánkból, hiányosságunkból vagy mások miatt keveredtünk. Amelyet azonban a húsvéti fény, Jézus feltámadásának ragyogása elűzött, amelynek bilincseit szétörte a halált is legyőző Úr.

„Nem sötét a keresztfá már” – zengi énekünk. Jézus szenvedése megváltásunk záloga lett. Halálából élet támadt.

A feltámadás sugarai behatolnak még a legsötétebb zugokba is, a szenvedés és a halál rejtekébe. Jézus feltámadása élő reménységet ébreszt bennünk, hogy testi halálunk ellenére is élünk Jézussal és Jézusnál.

Sok minden lehet az ember arcára írva. A húsvéti fényt a feltámadott Jézus írja arcunkra, szívünkre.

Áldott Ünnepeket Kívánok Testvéreimnek!

Bencze András

Virágvasárnap

Csak hulljatok virágok, pálmaágak
Csapongjon a piros szárnyú öröm
S higgyétek, hogy Dávid utódja jön
Szabadságszerző győzelmes királynak.
Ő... látja már, hogy messze mint a felleg,
Fekete átok varjúra vár
És szárnyra kap, s hogy nemsokára már
Káromkodnak, akik most énekelnek
Ő... tudja már, hogy egyedül lesz s hitvány,
Ijedt szívvel fut szét sok tanítvány,
Nem marad bennük se remény, se hit...
S egy szürke fa a borzongó erdőbe,
mintha tudná, hogy kereszt lesz belőle,
meg-megrázza zörgő leveleit...

Bódás János

Jézus föltámadott

(Máté evangéliuma nyomán)

A zárókő eltávolítva. A sírbolt üres.
A kövön fehér angyal ül, tekintete tüzes.
Az örök halálra váltan, megrémülve nézik.
„Ilyen csodát, ilyen csodát” - egyre ezt beszélnek.

A sírhoz érő asszonyok döbbenten megállnak.
„Ne féljete!” – szolt az angyal-„Jézus ma föltámadt!”
„Tudom, hogy Őt keresitek, ki meg volt feszítve.
Bűneitekért, mint Megváltó került a keresztre”.

„Jöjjetek, nézzétek meg helyét, halotti leplét.
Érintsétek, ahol nyugodott, kiadva lelkét.
Majd siessetek! Vigyétek a hírt a világba,
Föltámadott a halálból, megy Galileába.”

Az asszonyok pedig, örömkönnytől fuldokolva,
Siettek, hogy vigyék a hírt: Jézus itt van újra!
Jézus föltámadott. Megszűnt a halál hatalma.
Őt kövessük és vár ránk mennyei birodalma!

Hívó lélek, tehát remélj! Krisztusunk megváltott.
Eltörölte bűneid és neked megbocsátott.
Föltámadott te érted is. Örök életre vár.
Hívó lélek csak benne bízz, s legyőzve a halál!

Némedi Zoltán

Ökumenikus imahét 2018, Székesfehérvár

A 2018. évi ökumenikus imahét témáit és igéit a karibi-térség keresztény gyülekezetei állították össze, melyek beszélnek kedvezőtlen társadalmi helyzetükről, mint például a szegénységről, a rabszolgaságról, az emberkereskedelemtől, a pornográfiáról, az erőszakról, a közbiztonság hiányáról, az eladósodásról, a gazdasági kiszolgáltatottságról, és annak megannyi következményéről. Kéri a világ keresztény gyülekezeteinek őket, támogató, segítő imáit.

Az alkalmon a székesfehérvári keresztény felekezetek (baptista, evangélikus, katolikus, református) képviselői egymást váltva olvasták fel a napi igéket és imádságokat. Az igehirdető személye minden alkalommal a helyszíni szolgáló templom vallási felekezetétől eltérő felekezetű lelkész volt. Az alkalmak köszöntéssel és a megbékélés imáival kezdődtek, a téma és az igék felolvasásával folytatódtak, majd az igehirdetés és az énekek után az egyetemes könyörgések illetve a Miatyánk közös imádságával zárultak.

Így követték egymást a 8 nap helyszínei, lelkészei és témái:

2018.01.21. vasárnap (1. nap) Helyszín: Széchenyi úti Református templom

Igét hirdetett: Spányi Antal megyés püspök

Téma: Keresztény kultúra „Jövevény voltam, és befogadtatok”

Spányi Antal megyés püspök beszédében a Jézus Krisztus nevében nyújtott közös egyházi segítségnyújtást, a karitatív szolgálatok összefogását és a keresztény kultúra megőrzésének közös felelősségét hangsúlyozta.

Magyarországon mi megtapasztaljuk, hogy családjaink szeretetben, egységben élnek, olyanok is, akik más-más hitvalláshoz tartoznak, nem így a Karibi-térség lakói. A megyés püspök felhívta a figyelmünket arra, hogy jónak és filantrópnak lenni kevés, Krisztusivá kell válnunk. Ne csak higgyünk, beszéljünk, hanem cselekedjünk is! A főpásztor szerint példaértékű, ahogy az egyházak Krisztus nevében erőt felül segíteni akarnak a bajban lévőkön, bármilyen származású idegen legyen is, nemcsak hazánkban, hanem bárhol a világban. „Krisztus embereiként, jeleiként az Ő nevében adunk, az Ő kegyelmével. Krisztus nélkül nem tudunk másokon segíteni, mert az Ő szeretete táplálja cselekedeteinket.” – mondta a főpásztor.

Végül hozzátette: „Amikor látjuk a világ mostani állapotát, amelyben annyi bizonytalanság, nyugtalanító hír és szenvedés van, akkor Isten Szentlelkét kell kérnünk, hogy mutasson utat, tanítson meg arra, hogy mit, hogyan tegyünk.”

Ezen az alkalmon szolgált az Ökumenikus kórus is, köztük 12 evangélikus kórustagunkkal.

2018.01.22. hétfő (2. nap) Helyszín: Baptista imaház

Igét hirdetett: Tóth Tamás esperes, plébános

Téma: Gyógyulás „Testvéreként tekintünk egymásra”

Tóth Tamás atya rámutatott, mennyire nehéz hagyni, hogy segítsenek rajtunk, bajba jutott embereken. A gyógyulás veszteség, ugyanis le kell mondanunk addigi életvitelünkről, ami megfelelt számunkra, adott esetben élvezettel töltött el (pl. alkoholisták le szoktatása az italtól, vagy leszokás egyéb függőségeinkről). Könnyebb panaszkodni arról, mennyire rossz nekünk, mint vállalni a gyógyulással járó lemondást, nehézségeket. Isten segít rajtunk, meggyógyít, csak mi nehezen engedjük ezt.

Az esperes úr a bibliai irgalmas szamaritánus példázatából ezúttal a megvert emberrel azonosult, aki hagyta, hogy segíthessen rajta Isten képében a szamaritánus.

Egy személyes példán keresztül mesélte el az igehirdető, hogy egy alkalommal ő is visszautasított Isten segítő kezét. Egy részeges, hajléktalan kéregető – akinek arca félreismerhetetlenül egyezett Jézus Krisztuséval – jelent meg sokadszor nála, hogy telefonálhasson az édesanyjának, de Tamás atya időhiányra és fáradtságra hivatkozva elzavarta. Később otthon zokogott a fájdalomtól, a szégyentől, hiszen ő Jézus Krisztust kergette el, és nem hagyta, hogy az Úr gyógyítsa. Joggal kérdezheti Jézus - mondta a lelkész - „Hol rontottam el?”

Esperes úr azt üzeni nekünk, hogy a saját életünkben vegyük észre Jézus Krisztust - bárki képében jelenik is meg -, értsük meg, mit akar tőlünk, és cselekedjünk akarata szerint. Így bizonyos lesz a gyógyulásunk.

2018.01.23. kedd (3. nap) Helyszín: Baptista imaház

Igét hirdetett: Berze János református lelkész

Téma: Szabadulás „Tested a szentlélek temploma.”

A lelkipásztor arról beszélt, hogy Isten Igéjéből tudjuk meg kicsoda az Úr, milyen Ő, és hogyan cselekszik. „Ha nem lesztek olyanok, mint a gyermekek, nem juttok be Isten országába!” – gyermeki bizalommal kell letenni életünket az Úr elé, hogy visszakapjuk azt. Hiszen bárkin segítünk is, Krisztuson segítünk.

Jézus a Nagy Szabadító, és bajainkból való megszabadítása nem attól függ, hogy mi a hitben milyen mélységekben járunk. „Jézus a Szabadító, aki harcol értünk. Ő látja, miért került a világ ebbe a nyomorult helyzetbe: a bűnök, a szenvedélybetegségek, a függőségek mit okoztak, hogyan vitték rabszolgaságba az embereket. Aki megteszi a bűnt, az a bűnnek a rabszolgája. A kegyelem Isten ajándéka, és eljön, amikor hittel, bizalommal és akarattal akarunk gyógyulni és szabadulni.” – véli a lelkész.

Berze János személyes tanúságtételében elmondta, meg kell látnunk, hogy Jézus sokféleképpen szól hozzánk, még a betegségekben keresztül is meglátogathat. Egy Down-szindrómás gyermeket nevelő, családosi egyházi csoportban több szülő tett tanúságot, hogy beteg családtagjaik által hogyan érkezett el az Úr hozzájuk. „Vállaljuk fel a lelki harcot és engedjük meg Jézusnak, hogy közénk jöjjön, reményt hozzon a kétségbeesésbe, hittel és akarattal kérjük, hallgasson meg minket, hogy szabadítása erejében élhesünk.” - ösztönözte a híveket a lelkipásztor.

2018. január 24. szerda (4. nap) Helyszín: Budai úti Református templom

Igét hirdetett: Révész Lajos baptista lelkész

Téma: Béke „Békességet hagyok nektek”

Révész Lajos lelkész kifejtette, hogy a Biblia tanítása szerinti békesség eltér attól, ahogy a világ értelmezi azt. Az embereknek a béke két veszedelmes vagy háború közötti szünetet jelent csupán. De nem erről a békességről van szó, hanem arról, amit csak az Isten tud megteremteni. A világ is tud adni békét, de mi nem azt keressük. „Az én békémet adom nektek. Nem úgy adom nektek, ahogy a világ adja. Ne nyugtalanodjatok a szívetek, s ne csüggedjétek” - hangzik el Jézus tanításában.

Egy hajó tökesúlyához hasonlította az igehirdető Isten békéjét, ami nem enged kibillenni minket még a legnagyobb érzelmi viharok közepette sem a mély lelki nyugalomunkból.

A lelkipásztor arról is beszélt, hogy a békét mindig az egyénnek kell megtalálnia. Személyes önvizsgálat során „fel kell tennem a kérdést, miért vagyok békétlen, hogyan lehet lecsendesíteni a szívemet. A Biblia tanításából tudjuk, Isten kezébe kell tennünk mindent, hogy a lelkünk megnyugodjon. Még egy nehéz helyzet is békével tölthet el az Ő segítségével, és így máris képesek vagyunk megoldásokat keresni problémáinkra. Aki békével bír, az békét teremt a körülötte élőkben. Isten olyan békét ad, amely megtart bennünket, és a béke eszközeivé válunk mások számára.”

2018. január 25. csütörtök (5. nap) Helyszín: Evangélikus templom

Igét hirdetett: Kovács Dániel baptista lelkész
Téma: Segítség „Könyörülj rajtam!”

Az evangélikus templomban Kovács Dániel baptista lelkész elmagyarázta a bibliai vak Bartimeus meggyógyításának példázatán keresztül, nekünk is meg kell találnunk, hogy a mi életünkben hol van az a pont, amikor csak Jézus tud segíteni, amikor ki merjük mondani: „Jézus, Dávid fia könyörülj rajtam!” – ahogy Bartimeus kérte.

„Tanuljuk meg, hogy szóljunk az Úrhoz, ha valóban szükségünk van valamire és hagyjuk, hogy Ő irányítsa, mi történjen.” – fogalmazott az lelkipásztor.

A sokaság, mint egykor Jézus idejében, nem szereti, ha kiáltunk az Úrhoz. S ez nem fér bele a mai életszabályokba sem. Pedig sokan vannak ma is, akiknek nagy problémáik vannak, és Jézus a tömeg zaján keresztül is meghallaná kérésüket, ha szólának hozzá.

A gyülekezetekben is a sokaság mondja meg, mit kell csinálni, kinek hogyan kell segíteni, hogyan kell Jézushoz menni. De Jézus arra vár, személyesen forduljunk hozzá, hogy megnyíljon a szemünk, lássuk meg és dicsérjük az Istent, és kövessük Őt.

A lelkész beszámolt egy a gyülekezetükben történt csodás gyógyulásról: egy beteg szemű kislány kérte a hitbeli testvérek közbenjárását, imáját és olajjal való megkenést, és Isten meghallotta a szükség és az önzetlen segíteni akarás szavait, meggyógyult a beteg. Merjünk megállni és segíteni másokon képességeink szerint! Könnyű és gyönyörű munka ez a szolgálat.

Január 26. péntek (6. nap) Helyszín: Öreghegyi katolikus plébánia

Igét hirdetett: Szemerei János evangélikus püspök
Téma: Vagyon „Örizkedjtek minden kapzsiságtól!”

Szemerei püspök úr a bibliai „bolond gazdag” példázatán keresztül magyarázta el a vagyon és gazdagság próbáját. Azon túl, hogy az értékeinket igyekszünk gyarapítani, szem előtt kell tartanunk, hogy ne kerüljünk függőségbe ezektől az anyagi dolgoktól. Sőt, halálunk után majd el kell számolnunk minden földi dolgunkkal (vagyon, kapcsolatok), és ott az önzőség nem jó pont. Semmi nem a miénk, mindenünket az Úrtól kaptuk, aki elvárja tőlünk, hogy jól használjuk a javainkat. Ne csak magunkkal, de másokkal is törődjünk! Nem minden a pénz, ne váljunk Mammon rabszolgájává!

Az igazi értékek pénzen nem vásárolhatók meg, ilyen például a szeretet, a béke, a hit, a remény. Szerezzünk igaz barátokat, hogy a szükség idején, minket is befogadjanak, ahogy mi is befogadtunk korábban másokat!

2018. január 27. szombat (7. nap) Helyszín: Evangélikus templom

Igét hirdetett: Steinbach József református püspök
Téma: Család „Mózes születése, családba kerülése”

Steinbach püspök úr Isten erejének Isten áldását tartja, amivel megáldott minket, hogy így mi is áldás lehessünk mások számára. Isten nélkül nem megy, nem tudunk boldogulni az életben.

Az Úr rendjét a mágneshez hasonlította az igehirdető, ami körül szabályosan rendeződik a vasreszelék. Így kell az embereknek is követni a számunkra adatott együttélési mintát, a családmódellet. Szeressük szüleinket, párunkat és gyermekeinket, akiket ránk bízott földi életünkben az Úr. A legnagyobb boldogság az Isten rendje szerinti élet.

Evangélikus kórusunk is szolgált az eseményen, melyet szeretetvendégség követett a gyülekezeti házunkban. Sok-sok finomság érkezett a gyülekezeti tagoktól, minden földi jóban része volt a betérő vendégeknek. Emellett az egymás közti beszélgetések lelki épülésünkre is szolgáltak.

2018. január 28. vasárnap (8. nap) Helyszín: Bazilika

Igét hirdetett: Bencze András evangélikus püspök helyettes
Téma: Egység „Összegyűjti a szétszórtakat”

Bencze András beszélt arról, hogy az egység nem magától értetődő, nem csak az emberi akaratból születik meg. Lázár Ervin a Hétfejú Tündér c. meséjével szemléltette az igehirdető, hogy saját hibáinkon és rossz döntéseinken át is eljuthatunk a másokkal való egység érzéséhez, a szeretethez. A mese főszereplője, a világ legcsúnyább gyermeke a Hétfejú Tündért gonosz varázslatában látta rútsága okát, úgy vélte, megszépül, ha megöli a Tündért. Felkutatja, minden szó nélkül rárontott, és már hat fejét levágta, amikor magához ölelte a Tündér, és megkérdezte, mit vétett a fiú ellen.

A vádat hallva a csodás lény szeretettel átölelte és megcsókolta a fiút, aki elszégyellte magát, rájött, hogy tévedett, és csaknem megölte a világ legjóságosabb tündérét. Kérte, hadd maradjon vele, hogy védelmezhesse egész további életében a már csak egy fejú tündért. „Erre az egyre vigyázzunk hát mindannyian. Lándzsával, karddal, baloskával, péklapáttal, szablyával, vassal, vérrel, venceslővel. És szeretettel.”

Sokan mondják, hogy majd akkor lesznek egyek a keresztények, ha üldözni kezdik őket. „De ez nem Isten útja. Az igazi egységet Krisztus keresztje teremti meg, az a kereszt, amely élénk magasodik, kikerülhetetlenül látszódik számunkra és meglátjuk magunkat benne. Arról a keresztről ugyanis a Mindenható Isten néz le ránk és láttatja velünk elvesztettségünket. Tehát amikor Jézus Krisztus keresztje alá kerülünk, akkor döbbenünk rá arra a csodára, hogy mi az Isten gyermekeinek tudhatjuk magunkat. Csoda, hogy az Úristen meghív bennünket az országába. Nem elért eredményeinkkel jutunk be oda. És mivel csoda, ezért tudunk örülni azoknak, akik szintén rátaláltak erre a csodára. Így válik az Egyház valóban eggyé. Egyedül a Krisztus keresztjén csodálkozó és azt dicsőítő éntünk tart meg minket közösségben.”- fejezte be beszédét a lelki-pásztor.

Kontó Gizella

„Különbségek vannak a szolgálatokban is, de az Úr ugyanaz.” (I.Kor. 12,5)

Egyházi törvényeink értelmében hatévenként általános tisztújítást kell tartani, melynek során, az egyházközség nemlelkészi tisztségviselőinek és az egyházközségi presbitérium tagjainak választására kerül sor.

Magasabb egyházkormányzati szinteken is le kell folytatni a választásokat, de ebben az írásban csak az egyházközségi választásokról, és az ott megválasztott tisztségviselők szolgálati ismérveiről szeretnék írni.

A törvény szerint bármely tisztség betöltéséhez egységesen, az alábbi követelménynek kell megfelelni a tisztségviselőnek:

„A tisztségviselő legyen konfirmált, nagykorú, rendezett életvitelű személy, aki az egyházközség lelki és anyagi fenntartásában részt vesz.”

A közben már folyamatban lévő ajánlási és jelölési időszakban, erre a követelményre szigorúan figyelve állítjuk össze a választhatók listáját. Az egyházi törvényből vett idézet minden szava fontos ismérve kell hogy legyen, bármely tisztségre megválasztott gyülekezeti tagunknak. A száraz törvényi meghatározásban leírtaknál azonban több kell. Sokkal inkább megtartó erővé, erőforrássá, lelki otthonná tud válni a gyülekezeti közösség, ha hitben erős, a gyülekezetért felelősséget érző személyek vállalnak tisztségeket. Köszönetet érdemel minden testvérünk, aki nem csak résztvevője gyülekezetünk alkalmainak, hanem gondolkodik is a gyülekezet jövőjéről, és különféle szolgálatokkal hozzájárul annak alakításához. A gyülekezet alkalmainak látogatása ott válik fontossá, hogy azokon lehet egymást és a gyülekezet életét megismerni. A beérkező ajánlások némelyikén látszott, hogy annak leadója, vagy az adott tisztség ismérveit nem ismeri, vagy az ajánlott személy igazi karizmáját.

A javasolt személy biztosan alkalmas a szolgálatra, csak a tisztség kiválasztása nem az ő „erősségének” megfelelő.

A gyülekezetünk szervezeti szabályzatában meg vannak határozva az egyes tisztségek speciális ismérvei. Most csak pár példával szeretném érzékeltetni, hogy mire gondolok.

A kántornak zenei ismeretekre, a számvevőszék elnökének és tagjainak, valamint a pénztárosnak pénzügyi ismeretekre van szüksége. A jegyző esetében fontosak a kellő helyesírási és fogalmazási készség mellett az iratkezelési ismeretek is. Ebben az írásban nem lehet minden tisztségre vonatkozóan, az összes tudnivalót felsorolni. Nem is az a cél.

A már említett szervezeti szabályzatunkban, mely a <http://szekesfehervar.lutheran.hu> honlapon megtalálható, minden tisztség feladatköre részletesen meg lett fogalmazva. Kérjük azokat a testvéreinket, akik gyülekezetünk életét szeretnék írott formában is nyomon követni, látogassák ezt az internetes oldalt! A javasolt internetes követés természetesen össze sem mérhető a személyes jelenléttel. A gyülekezettel együtt kell élni!

A presbitárság is egyházi tisztségnek tekintendő, így a továbbiakban annak a szép egyházi szolgálatnak a lelki tartalmáról írok bővebben.

Nagyon fontos, hogy úgy tudjunk tekinteni az egyházi szolgálatra, hogy arra Istentől kapjuk az elhívást.

„Hű az Isten, aki elhívott titeket az ő Fiával, Jézus Krisztussal, a mi Urunkkal való közösségre.” (I.Kor. 1,9) Feladatot vállalni a gyülekezetben, elhatározni, hogy a közösségért akarok dolgozni, komoly elhatározást igényel mindnyájunktól. Vigyáznunk kell arra, hogy ne a „kényszer-presbitárság” legyen jellemző a presbitérium megválasztásakor. Ne a rábeszélésnek engedő tisztségviselők irányítsák a jövő gyülekezetét.

(Erről a „Csurgói szeglet” rovatban megjelenő írásban is szó esik.)

A megválasztott presbiter, tisztségviselő Isten ígéjéből méríthet legtöbbet küldetése betöltéséhez, mely a Zsolt 32,8-ban az alábbiak szerint van megfogalmazva:

„Bölcsé teszek, és megtanítalak, melyik úton kell járnod. Tanácsot adok, rajtad lesz a szemem.”

Biztatjuk, bátorítjuk a testvéreket, hogy ha készek arra, hogy dolgozzanak a közösségért, vállaljanak feladatokat és tisztséget a gyülekezeti életben!

Felelős döntéssel vegyenek részt a választó közgyűlésen!

Kérjük, imádkozzanak azért, hogy a tisztújítás szolgálja gyülekezetünk lelki megújulását, a közösség gazdagodását, a békesség növekedését és a szolgálat erősödését!

Erős vár a mi Istenünk!

Prépost Károly másodfelügyelő

Nagybőjti intelem

Világra csatolt bilincs a gyűlölet,
a szeretet sötét sarokba gunnyadt,
támadjál fel lelkemben, Krisztusom -
belső szobámban fényeid kihunytak.

Tükrömben magamat jól nem látom,
csak fényes fejpántú glóriádba`...
ledér göncébe öltözött szerelmet
rikoltoz` a pokolnak páriája.

Vakok vonulnak, mint az elítéltek,
a jó fekete festékkel bekenve,
nem lát, nem eszmél és senki nem hall,
s már tudjuk, a purgatórium mese.

Világ, mosd meg szoneidet arcában,
Őbenne láthatod rútságod titkát:
nyavalyás, szegény, félmeztelen vagy,
habár a rongyaid rajtad még cifrák.

A szegénység versemben a lélek
szegénységére utal.

Nagy Zsuzsanna

Tisztség, szolgálat – vagy mindkettő?

Gondolatok presbiteri tisztségről

CSURGÓI SZEGLET

Forrás: Evangélikus Élet 2013. október 13. (Garádi Péter)
Gyorsan repül az idő. Évente 4-szer megjelenik a Curgói Szeglet a fehervári hírmondóban és néha olyan érzés, mint ha csak pár hete adtuk volna le az előző cikkünket is. Az Evangélikus Élet szerkesztősége oldalán találtam egy olvasmányt, ami most nagyon aktuális leányegyházunk számára. A Dunántúli Református Egyházkerület főgondnokának, dr. Huszár Pálnak könyvéről szól az írás. Huszár Pál könyve a presbiteri tisztségről hasznos és tanulságos olvasmány. Egy egyházi vezető és a tisztséget évtizedek óta betöltő presbiter tapasztalatai akkor is fontosak, ha a kötetnek nem minden megállapításával, véleményével értünk egyet. Egy viszont tagadhatatlan és megkérdőjelezhetetlen: a szerző egyházszerepéről és hűségéről, mely hitéből fakad.

A hetilap érdeklődése nem véletlen, hiszen a Magyarországi Evangélikus Egyházban (is) kb 10 éve elkezdődött a presbiteri tisztség és szolgálat újragondolása. Úgy tapasztalom, hogy ez nem egy stratégia részeként történt, hanem több esemény, történés mutat az újragondolás irányába. Egyházunk néhány éve rendezte meg először az evangélikus presbiterok országos találkozóját (EPOT), az Evangélikus Belmissziói Baráti Egyesület (EBBE) előadás-sorozatát szervezett a presbiteri tisztségről, és Révfülöpön, az egyház Ordass Lajos Oktatási Központjában sokadik éve folyik presbiterképzés, amelyen több száz presbiter vett már részt.

Most ismét aktuális az együttgondolkodás, hiszen március végére anyaegyházunkkal együtt új presbiterok kerülnek megválasztásra, beiktatásra.

Az egyházban a döntéseket nem a vállalati vagy banki szférához hasonlóan, vagyis azonnal vagy rövid időn belül hozzák meg, hanem egy hosszabb gondolkodási, beszélgetési, elemzési, érési folyamat után. Ennek most az elején tartunk, amikor református testvéreinknek a presbitériumról és presbiterokról szóló gondolatait Huszár Pál könyve révén mi is megismerhetjük.

(Luther)rózsás-e vajon a helyzet?

„Hogyan választják ki gyülekezetükben a presbitereket?” – kérdezte a könyv szerzője 2009-ben németországi látogatása során egy ottani gyülekezet világi vezetőjétől. Tömör, egy-szavas választ kapott: „Lasszóval.” A könyv elején oldalakon keresztül a presbiteri tisztség mai leértékelődéséről olvashatunk, mely, úgy gondolom, nem csak a németeknél és nem csak a reformátusoknál, evangélikusoknál szomorú valóság.

A magyarországi helyzetet a szerző a kommunista irányítás negyven évével magyarázza, amikor is „a hagyományosan keresztyén alapokon nyugvó társadalmi struktúrát céltudatosan lerombolták, szándékosan szétverték”.

Ha a skandináv országokban vagy Hollandiában, Németországban, Svájcban, Angliában vizsgáljuk az egyházak, gyülekezetek mai állapotát (tudatosan olyan országokat, régiókat írok, ahol a protestánsok száma meghatározó volt, és ma is az lehetne), azt a következtetést vonhatjuk le, hogy – min-

den elnyomás ellenére – Isten érthetetlen szeretete és irgalma folytán nálunk abban a bizonyos negyven évben kegyelmi állapot volt.

Egyháztörténeti tanulságok

Nem gyakran olvashatunk egyháztörténetet presbiteri szemüvegen keresztül. Ezért is izgalmas Huszár Pál könyve azoknak, akik e tisztség ősegyházi történetéről, majd reformáció kori újraértelmezéséről, a magyarországi evangélikusságon belüli szerepéről akarnak többet megtudni. Mindezt minden bizonnyal hiánypótló, nálunk, evangélikusoknál pedig még feltárássra vár.

Számomra azért is érdekes volt végigkövetni a presbiteri szolgálat tisztséggé való deformálódását, mert evangélikus egyházunkon belül is ugyanezt tapasztalom. Egyházainkban egyszerűen tudomásul vesszük, hogy a presbiteri szolgálat az ősegyházban elsősorban igehirdetői, missziói, lélekmentői és lelkigondozói volt, most meg azt, hogy ez ma inkább tisztség, és csak másodsorban szolgálat, mégpedig azzal a feladattal – amiként egy evangélikus felügyelő fogalmazott –, hogy a lelkész lelki munkájának külső, azaz műszaki, pénzügyi, jogi feltételeit biztosítsa.

A könyvből megtudhatjuk, hogy az első presbitériumot Magyarországon a református egyházban 1617-ben hozták létre Pápán, de csaknem százötven évbe telt, amíg mindenhol elfogadottá vált. Az evangélikusoknál 1610-ben a gömöri evangélikus egyházmegye kezdeményezte a presbitériumok létrehozását. Az unitáriusoknál viszont már 1579-ben döntöttek a kollektív egyház-, gyülekezet- vezetés mellett.

Tanulságosak az egyházfegyelemről és ebben a presbitérium szerepéről írottak. Hol van már mindez – sóhajtunk –, és nosztalgiával gondolhatunk a „régiről szép idők”re. Máshol meg is jegyzi a szerző, hogy ma az egyháztagok fegyelmezésének a töredéke sem valósítható meg, mert egy vállrandítással hátat fordítanak gyülekezetnek, egyháznak.

Alkalmas vagy alkalmatlan

Isten elhívása a gyülekezet nem lelkészi vezetésére, akár testületben is, alapvetően fontos – olvashatjuk a könyvben. E nélkül nem megy. Istentől ehhez ilyen-olyan képességeket, karizmákat kapunk. Ezt jól látja főgondnok testvérünk is. Tapasztalataim szerint a mai presbiterinséges időkben ezt sokan „takarónak” használják: „Én nem kaptam semmilyen képességet az Istentől a presbiteri munkához” – hallottam nemegyszer. Így azután nem is vállalnak ilyen szolgálatot.

Éppen ezért hiányolom a könyvből a „kályhát”, ahonnan el kell indulnunk. Azt, hogy az Isten szemében mindenki alkalmatlan, de ő az, aki alkalmassá tud tenni. Legtöbbször nem azonnal és nem az induláskor, hanem fokozatosan érleli meg bennem a presbiter, mint ahogy Mózesrel, a prófétákkal és az első presbiterekkel, az apostolokkal tette.

Ezért tartom a könyvbéli kiválasztás egyes szempontjait is rövidlátóknak. Mert rövidlátó az, aki jogász, műszaki és pénzügyi szakembereket szeretne a presbitériumban látni, nem pedig olyanokat, akik az örömhírt viszik másoknak, gyülekezetben belül és kívül. A nagyon fontos és le nem becslendő jogi, műszaki, pénzügyi stb. „üzemeltetését” a gyüle-

kezetnek nem presbiterekre kell bízni, hanem gyülekezetben belüli vagy – ha nincsenek ilyenek – külsős (egyházmegyei, -kerületi) szakemberekre.

Presbiteri feladatok

Ez az egyik fő fejezete Huszár Pál könyvének. Az egyháztörténeti fejezetben belül is, meg azon túl is a szerző sokszor szalad előre, majd ettől megijed, és kétszer annyit fut vissza. Például szól arról, hogy ha fiatal presbiterek is lennének, „nagyobb hatásfokkal tudnák megszólítani az életkorban hozzájuk közelebb állókat”, ami missziós szolgálat. Ugyanakkor a mai presbiter feladatának nem elsődlegesen a lelki munkát tartja. Ha pedig nem a lelki munka a presbiter feladata, akkor előbb-utóbb elsősorban tisztséget tölt be. A szolgálat észrevétlenül tisztségbe „csúszik át”. Persze a tisztség mögött is lehet/van szolgáló szív, de világosan kell látnunk, hogy a sok szűk keresztmetszet közül a legszűkebb az Isten hatalmas dolgairól szóló beszéd, az evangélium vitele agytól agyig, szívtől szívig, lélektől lélelig.

Az Isten Szentlelke által alkalmatlanból alkalmassá kímunkált presbitereknek elsősorban a lelkész igehirdetői, missziói, lélekmentői, lelkigondozói hangját és szolgálatát kell megsokszorozniuk. Nem szószékről és nem istentiszteleten, hanem a hét többi százhatvanhét órájában és elsősorban a templomon kívül.

Tudom, hogy egyházunkban a presbiteri szolgálatról kialakult vélemény ma jobban hasonlít a református testvéreinknél követettekhez, de véleményem szerint ebben is vissza kell térnünk az ösegyházi gyakorlathoz.

Amikor a felekezetek között a Magyarországi Evangélikus Egyházban a legnagyobb a szórványosodás, és egyik évtizedről a másikra váltak - és válnak ma is tucatjával - a települések evangélikus jelenlét nélkülivé, volt anyagyülekezetek és szórványok tömegesen nélkülözik a rendszeres lelkészi szolgálatot, ilyen korban a lelkészi szolgálat megtöbbszörözése a presbiterek szolgálatával elengedhetetlen az evangélikus megújulás és a missziói parancs teljesítése érdekében.

Presbiterválasztás és -képzés

Hasznos példákat olvashatunk Huszár Pál könyvében a presbiterválasztásról és -képzésről.

A választásról szólva nem rejti véka alá a szerző, hogy a „kényszerpresbiterség” nem ritka a református gyülekezetekben, elsősorban a vidéki, kicsi egyházközségekben. Mint ha az evangélikus helyzetről olvasnánk. A „lasszóval” fogott, a rábeszélésnek engedő presbiterokról. Sajnos nem derül ki a könyvből, hogy ennek igazi oka nem a csökkenő létszám, hanem a hívő elkötelezettség nagyfokú hiánya a gyülekezetekben. Reformátusoknál és evangélikusoknál egyaránt.

A mai ember – szokták mondani – időhiányban szenved. Ezért sem vállalnak szolgálatot oly sokan a gyülekezetben vagy a gyülekezetből kiindulva, annak határain kívül. Ha azonban az időt Isten kezéből kérjük el, akkor megtapasztalhatjuk, hogy – szélsőséges eseteket kivéve – a szolgálat nem megy semminek a rovására.

Így legyen.

Szabó Attiláné Orsi

Elindult az orgona projektünk

Székesfehérvár Megyei Jogú Várostól és az Emberi Erőforrások Minisztériumától 2017. év végén az ígéret szerint befolyt a gyülekezetünk számlájára az a jelentős összeg, amely alapján megrendelhetjük az egyházközségünk orgonájának befejező munkáit. Az alapos előkészítés, ajánlatkérések, és a szerződés hosszas egyeztetése után 2018. január utolsó napján megkötöttük a kivitelezési szerződést az Apertum Kft. képviselőivel. Ezen örömteli eseményhez hosszú út vezetett.

Az országos egyházunk, alapítványunk, egyházközségünk tagjainak jelentős adományából és a banktól felvett kölcsönből finanszírozva a 2006. esztendő végén az Aquincum orgonagyár által, az Istentiszteleti alkalmakat kiválóan kiszolgáló, orgona készülhetett el. Az eredeti tervekben megfogalmazott cél egy minőségi hangverseny orgona akkor elérhetetlennek tűnt, de nem adtuk fel a reményt a hangszer befejezésére. Tíz év alatt a befolyt adományokból törlesztettük a banki hitelt. Ezt követően Teleki Miklós orgonaművész inspirált bennünket abban, hogy közösen keressük meg az önkormányzatot segítségkéréssel, mert az nem lehet, hogy ez a kiváló hangszer félig készen maradjon. Cser-Palkovics András polgármester úr készségesen hallgatott meg bennünket, javasolta gondolkodjunk együtt, próbáljunk közösen keresni más támogatókat is. Levélben kerestük meg az Emberi Erőforrások Minisztériumát támogatási igényünkkel, és a gyülekezetünkben is elkezdődött céladomány gyűjtése. A Reformáció 500. évfordulós ünnepségén a templom előtt felállított evangélikus könyv nyitó ünnepségén polgármester úr a köszöntőjében bejelentette, hogy a városunk pénzügyi támogatásával elkészülhet templomunkban a minőségi hangverseny orgona, amely a gyülekezeti szolgálaton túl, a művészek képzésében is ad lehetőséget, és a város kulturális életét is gazdagíthatja. Templomunk kiváló akusztikája, és mintegy 250 fős befogadó képessége az elkészülő teljes hangszer által képes lesz nívós komolyzenei koncertek megrendezésére.

Székesfehérvár Várostól közel 35 millió forintot, a minisztériumtól 3 milliót kapott gyülekezetünk, és az időközben befizetett céladományok fedezetet nyújtanak az orgona befejező munkáihoz. Az Apertum Kft. szakemberei korábban az Aquincum orgonagyárban dolgoztak, így biztosítottuk, hogy a hangszer a korábbi jó minőségben készül el 2019. szeptember végére. Teleki Miklós orgonaművész szakértői, szakmai segítségével támogat bennünket az elkészülés folyamatában.

Istennek legyen hála, hogy álmaink a városunk terveivel együtt megvalósulhatnak. Reménységünk, hogy sok fehérvári testvérünk és polgártársunk számára nyújthatunk komolyzenei élményt a megrendezendő hangversenyek alkalmából, és megismerhetik templomunkat, evangélikus közösségünket.

Kiss László felügyelő

Virág Jenő Dr. Luther Márton önmagáról

KIHALLGATÁSON KAJETÁNNÁL

1518-ban dr. Staupitz felmentett engem a szerzetesi engedelmesség alól és átadott Istennek. 1519-ben Leó pápa kiközösített egyházából s így másodszor mentettek fel a szerzetesség alól. 1521-ben Károly császár kiközösített ki a birodalomból és így harmadszor is felmentettek. A zsoldáros azonban ezt mondja (28. Zsolt. 10. v.) "Az Úr magához vesz engem!" Staupitz szavai ezek voltak: *"Felmentelek az irántam való engedelmesség alól és az Úr Istennek adlak át téged."*

1518-ban a császár birodalmi gyűlést hívott össze Ágostába. Engem ugyan Rómába idéztek, de Frigyes választófejedelem elment Kajetán bíbornokhoz, aki mint a pápa követe jelent meg és kieszközölte, hogy Ágostában hallgasson ki engem. Így is történt.

Akkoriban mindenki elhallgatott és én több mint három évig elhagyatva éltem. Senki sem nyújtotta felém kezét, mindnyájan engedték, hogy egyedül vergődjem a pápa híveivel szemben.

Ágosta felé útközben ez volt a hangulatom: *"Most meg kell halnod"*. Azt gondoltam, hogy számomra a máglya már elkészítve áll és többször mondtam magamban: *"Micsoda szegényt hozok szüleimre!"* Így ijesztgetett a testi emberem.

Frigyes választófejedelem gyalogosan bocsátott el engem Ágostába, egyetlen barát kíséretében, 20 aranyforinttal.

Az utat nem ismertem. Nem volt szabad utazást biztosító levelem sem. Ilyen balga voltam. Jóllehet sokan tanácsolták, hogy ne menjek el, senkire sem hallgattam... Frigyes ugyan azt ajánlotta, hogy a császár szabad utat biztosító levelével menjek a bíbornokhoz. De három nap alatt ezt nem tudtam megkapni.

Az ágostai birodalmi gyűlésre Kajetán pápai megbízatással jött s Rómában már befejezettnek tekintették azt, hogy a kárhoztatott eretneket elégetik. Isten azonban szembeállított engem, a szegény szerzetest ezzel a sok hatalmas emberrel. A birodalmi gyűlés befejeztével érkeztem meg Ágostába. Nem volt akkor egyetlen garasom sem és a csuklyát is dr. Link rendfőnöktől, a későbbi ev. lelkésztől kellett kölcsön kérnem, amikor útra keltem. Három mérföldnyire Ágosta előtt kíséremmel együtt kocsira ültünk. A fejedelem megparancsolta Langmantel Kristófnak és a többieknek, hogy engem ne hagyjanak el. Miksa császár vadászatot tartott. Tanácsosai azonban ott voltak, többek között a trieri püspök is. Ágostába való megérkezésemről a bíbornok azonnal értesült. Lovas követet küldött hozzám és magához hívatott. El is mentem volna, de azok, akikre rábíztak, megakadályoztak abban, hogy az ő engedélyük

nélkül kimozduljak a kolostorból. Így először azt válaszoltam, hogy *majd elmegyek*. Másnap egy szónok jött, igazi olasz, s rá akart beszélni, hogy elmenjek. De védelmezőim azt mondták, hogy ne menjek, nem ismerem az olaszokat, s nem lehet bennük vakon bízni. Ezért maradtam. A harmadik nap követ jött: *"Miért nem jössz a bíbornokhoz? Jóindulatú irányodban, ha csak annyit mondasz: Revoco (visszavonok) - úgy megmenekülsz. Csak hat betű (Re-vo-co), könnyen kimondhatod. A harmadiknak nyíltan megmondtam: parancsom van arra, hogy itt maradjak. "Hogyan?" - monda a szónok - "azt hiszed, hogy temiatad a fejedelmek fegyvert fognak?" "Semmi esetre" feleltem. "Hol akarsz hát megmaradni?" - "Az ég alatt!" Erre eltávozott tőlem szolgáljaival együtt. Közben védelmezőim a császári tanácsosoknál szorgalmazták, hogy szabad utat biztosító levelet adjanak. Ezt végül ki is eszközölték. Megérkeztem Kajetánhoz. Elmagyarázták, hogy miképpen kell viselkednem nála. Először tehát arcra borultam előtte.*

A parancsra, hogy felálljak, feltérdeltem. S további parancsára felálltam. A bíbornok hízelegve szólított meg: *"Te Németországot megmozgattad a búcsúk feletti vitával. Mert a többi cikkeket Krisztusról és a megigazulásról nem támadta senki. Ezért, ha az egyháznak engedelmes tagja akarsz lenni, és ha azt akarod, hogy a pápa kegyelmes legyen hozzád, akkor vond vissza tételeidet!"* Így nem fenyeget semmi veszély. Különben, amint hallom, Te doktor és tudós vagy és sok a tanítványod" Röviden azt válaszoltam, hogy a jövőben hallgatni fogok, ha ellenségeim is hallgatnak. De akkor még nem akartak ezzel megelégedni, hanem egyszerűen azt kívánták, hogy vonjam vissza tételeimet.

A következő napon, október 14-én ismét elmentem. Eleinte szokásos címzéseit használtam megszólításnál, mikor azonban felhevültem, egyszerűen azt mondtam "Ön" és kijelentettem: *"Nem vonhatok vissza semmit, ha csak valami helyesebbre meg nem tanítanak, mert a Szentírástól el nem térhetek."* - Erre ő: *"De még Máté {27, 9.} is téved a próféta nevét illetőleg!"* Amikor ezt meg akartam cáfolni, így szólt: *"Elég! Vondd vissza s akkor az egész ügy el van intézve!"* Én azonban még komolyabban ellenálltam. Ezért a bíbornok olaszul így kiáltott fel: *"Óh testvér, testvér, tegnap még igen jó voltál, s ma egészen megváltoztál!"* És újra elém tartotta VI. Kelemen bulláját. Erre én: *"Őszentsége kiforgatja a Szentírást!"* - Ekkor kezdtem el küzdeni a pápa ellen. Felingerelve mondotta Kajetán: *"Eredj! Vondd vissza tételeidet, vagy vissza se téérj!"* Ő azonban nem tudta, hogy bennem szilárd elhatározás volt s hogy fenyegetéseit semmibe sem vettem. Nem hitte, hogy én ezeket a szavait fogadom meg: *"Vissza se téérj!"*

Később így nyilatkozott rólam: *"Ennek a barátnak mély nézésű szemei vannak, a fejében pedig csodálatos gondolatok"*

Ágostában maradtam még néhány napig és kétszer írtam Kajetánnak. Leveleimben felfogásomat fejtettem ki.

Ő azonban nem válaszolt. Viszont azzal kérkedett, hogy megbízatása van, hogy engem és a rendfőnököt elfogasson. Ekkor Staupitz számomra lovat szerzett egy rendfőnöktől. S mivel a város összes kapuit őrizték, titkos ajtón át bocsátottak ki. Fegyver, csizma, nadrág nélkül, csuklyában vászon ingbe öltözve, kalappal és kabátban - gondolatokba mélyedve egy ágostai kísérő társaságában Koburgig lovagoltam. Lipcse mögött eltévesztettem az utat. Kembergen át mindenszentek napján érkeztem meg Wittenbergbe és tartottam még egy misét. Ennyire szent voltam!

Mikor a bíbornok hazatért, egy alkalmi követtel levelet küldött a választófejedelemnek - ami ezt bosszantotta - s felpanaszolta, hogy köszönés nélkül távoztam onnan; továbbá, hogy ő mindent megtett, ami a békét szolgálhatta volna. Ha ezután tűzvész tör ki, ő nem vétkes és mossa kezeit. (*Ártatlanságának jeléül, mint Pilátus. Máté 27, 24.*)

A fejedelem okosan válaszolt a levélre. Ő is mossa kezeit, mert ők semmit sem akartak a dologhoz hozzátenni. Ő úgy rendelkezett velem, ahogy neki a császár öfelsége parancsolta s az ügyel kapcsolatban nem is tud többet tenni.

Mivel nem akartam tételeimet visszavonni, *minden emberi védelem elhagyott: a császár, a pápa, a bíboros pápai követ, Frigyes szász választófejedelem, a szerzetesrend, sőt még legmeghittebb barátom, Staupitz is.* Frigyes választófejedelem nem jó szemmel nézte Ágostából való távozásomat. Ebben az elhagyatottságban azon töprengtem, hogy hová is mehetnék. Németországban nem volt reménység. Franciaországban hasonlóképpen nem lehetett biztos a tartózkodás a pápa fenyegetései miatt. Akkoriban a legnagyobb szorongatottságban voltam. Így tehát visszatértem Szászországba: Wittenbergbe.

Ha a bíbornok Ágostában kevésbé követelőően kezelt volna és felkarolt volna, mikor a lábai elé borultam, sohasem jutott volna a dolog ennyire, mert abban az időben még keveset tudtam a pápa tévelygéseiről. Ha ő hallgatott volna, könnyen meglehet, hogy én is hallgattam volna.

A római udvarnak ugyanis a homályos és bonyolult ügyekben az volt a szokása, hogy a pápa kijelentette: pápai hatalmunknál fogva ezt az ügyet kézbe vesszük, teljességei eltöröljük és kioltjuk azt.

Az ágostai birodalmi gyűlésen a spanyolok, olaszok és franciák semmi egyebet nem tettek, mint öszvéreiken bejárták az utcákat, éltették a császárt s igen zsugori módon éltek.

A keresztúton

Megy a Jézus a Kálváriára,
Fejében a töviskoronája.
Véres rózsák verték ki a testét.
Megy a Jézus, viszi a keresztjét.
Most először roskadt el alatta,
Vad pribékek keze fölrángatta.
Szeges szíjak a húsába tépnek,
Borzalommal kísérik a népek.
Szeges szíjak, csontig elevenbe.
Jön az úton Szűzmária szembe.
A szeméből mennyek mosolyognak,
De szívében hét töre pokolnak.
Nézi Jézust, nézi a keresztfát,
Azt a véres, verejtékes orcát,
Azt az Arcot, azt az édes-egyet,
Aki az ő testéből testedzett.
Kis Betlehem boldog éjjelében
Ő ringatta ámuló ölében,
Ő mosott rá, főzött és dagasztott,
Ágya szélén de hányszor virrasztott!
Ruhácskáit szötte, fonta, foldta,
Haj pedig már akkor is de tudta ... !
Ő hogy nézte távolodó képét,
Mikor elment, három éve, végkép!
Nézi most is, rogyadozó testtel,
Kicsi fiát a szörnyű kereszttel.
Nézi, nézi fátyolodó szemmel.
Megy a Jézus, utána a tenger.
Véres úton, végestelen hosszan:
Tenger ember, férfi, gyerek, asszony,
Véres tajték veri ki a mesgyét.
Valamennyi viszi a keresztjét.

Nem hiányzik senki sem a sorból:
Legelől a tizenkét apostol,
Utánuk a számolatlan ezrek,
Ködbevesző végtelen keresztek.
Ott piheg a sok máj szegény is,
Édesapám, édesanyám, én is!
Hétfájdalmas, nézz ide miránk is,
Krisztus Anyja, légy a mi anyánk is!

Sík Sándor (1943)

**EVANGÉLIKUS
EGYHÁZKÖZSÉG
SZÉKESFEHÉRVÁR**

8000 Székesfehérvár
Szekfü Gy. u. 1.

Tel.: (22) 506-677

Fax: (22) 506-678

Mobil: (06) 20 824 3300

E-mail: szfvar@lutheran.hu

Honlap:

<http://szekesfehervar.lutheran.hu>

Bencze András lelkész

Mobil: (06) 20 824 3301

E-mail:

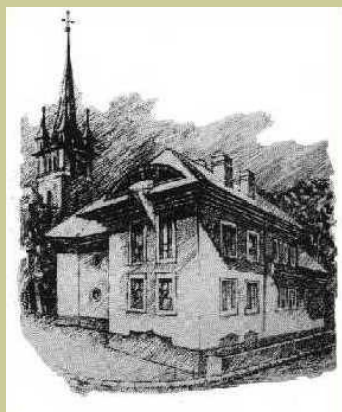
bencze.andras@lutheran.hu

Facebook oldal:

<https://www.facebook.com/SzekesfehervariEvangelikus>

SzekesfehervariEvangelikus

Egyhazkozseg

Szeretettel kérjük, támogassa adója 1%-ával egyházunkat és alapítványunkat!

Magyarországi Evangélikus Egyház Technikai száma: 0035

„Egymásért Élni” Alapítvány adószáma: 18480067-1-07

Alapítványunk bankszámlaszáma: 10200232-29375211

Egyházközségünk bankszámlaszáma: 11736116-20082422

ALKALMAK A GYÜLEKEZETEK BEN

Alkalmaink Székesfehérváron

2018.03.05. hétfő 13,30 h Nyugdíjas klub Gyülekezeti ház

2018.03.11. vasárnap 16 h Egyházközségi közgyűlés – beszámoló a 2017. évről,
a 2018. esztendő tervei – Gyülekezeti ház

2018.03.12. hétfő 18 h Munkatársi megbeszélés – Gyülekezeti ház

2018.03.25. Virágvasárnap 9 h Családi istentisztelet – Gyülekezeti ház

15,30 h Egyházközségi Közgyűlés – egyházközségi tisztségviselő
és presbiter választások – Gyülekezeti ház

18 h Énekarunk koncertje – Bach koráljai – Templom

2018.03.26. Nagyhétfő 18 h Nagyheti áhítat – Gyülekezeti ház

2018.03.27. kedd 18 h Széder-est bemutatása – Gyülekezeti ház

2018.03.28. Nagyszerda 18 h Nagyheti áhítat – Gyülekezeti ház

2018.03.29. Nagycsütörtök 18 h Az úrvacsora szerzésének ünnepe – istentisztelet – Templom

2018.03.30. Nagypéntek 10,30 h Istentisztelet – Templom

18 h passióolvasás – Templom

2018.03.31. Nagyszombat 23,30 h Feltámadás liturgia – Templom

2018.04.01. Húsvét 10,30 h Istentisztelet, megválasztott tisztségviselők és presbiterek
beiktatása – Templom

2018.04.02. Húsvéthétfő 10,30 h Istentisztelet – Templom

2018.04.22. vasárnap 9 h Családi istentisztelet

utána: „Csere-bere fogadom” tavaszi börze – Gyülekezeti ház

Alkalmak Fehérvárcsurgón

2018.03.18. vasárnap Istentisztelet és közgyűlés Zárszámadás, költségvetés, egyházközségi
választások

2018.03.25. Virágvasárnap Istentisztelet A megválasztott tisztségviselők és presbiterek beik-
tatása

2018.03.30. Nagypéntek istentisztelet

2018.04.01. Húsvét Istentisztelet úrvacsora

Istentiszteletek szórványainkban:

Gárdony

2018.03.11. 9 h Vasárnap

2018.04.01. 9 h Húsvét

2018.04.08. 9 h vasárnap

2018.04.22. 9 h vasárnap

Sárosd

2018.03.18. 15 h vasárnap

2018.04.01. 16 h Húsvét

2018.04.22. 16 h vasárnap